

ЧУДОМИР ДЕЛЕГАЦІЯ

chitanka.info

Върви си увит с вълнено шалче около шията гражданинът Велко Великденов, побързва си и крепи пакет под мишница.

Насреща му се задава Кольо Коледаров.

— Сватанак, къде така си се разбързал?

— У дома. В къщи си отивам. Купих си нещо за път, та рекох да го занеса.

— За път ли? Къде ще ходиш?

— В София.

— В София, а? По какъв случай, ако мога да попитам?

— За онзи там, за акцизния. Нали го уволниха, че ще се мъчим да го върнем пак на служба.

— За акцизния началник ли? Нима за този хайдутин ще се застъпваш?

— А бе как да ти кажа, ако питаш — не толкова за него, колкото по частна работа. Нали знаеш, че всяка пролет и есен страдам от гърло. Сливиците ми се подуват и болки, болки — не се търпи вече. От години се каня да ида в София да ми ги изрежат и все няма време, все парите не достигат. И сега, разгеле! Познат ми е човекът, приятели бяхме, примоли се, приплака ми:

— Ти, кай, брате, ще я свършиш и никой друг. Ще ми събереш, кай, една делегация, ще я организиращ, ще ме спасиш, а аз...

— Ама нали го знаеш, че е престъпен човек, рушветчия и така нататък?

— Зная бе, зная, ама...

— Как така — ама... Не е ли така?

— Така е, вярно е, прав си, но най-последен ли ще оправим тоя свят? Кой не краде, кой не лъже? Пък нали ти казвам, боли, брате, задушаваш ме, не мога плюнката си да преглътна. Какви лекарства не вземах, с какви трици го не налагах, не минава и не минава. Нужда имам. Трябва да ида в София, нали ме разбираш?

— Ако е въпрос за нужда, и аз я имам. Цяла година вече ми правят едни незаконни удръжки на пенсията. Писах им веднъж, дважд, трижд — мълчат като риби. Справка трябва да се направи на самото място. Лично трябва да отида, за да я оправя, но...

— Какво но? Защо но? Ще идеш и туйто! Не ще идеш, а ще дойдеш с нас, с делегацията. Голяма работа! Какво се иска от нас? Нищо. Събираме се, отиваме при министъра, стоим две-три минути

при него, па каквото излезе. Длъжен ли е да ни послуша? Длъжен ли е да ни изпълни молбата? Не. Тогава? Ти нито ще говориш, нито нищо. А като се съберем повечко хора, може и да не влезеш даже. Ще вървиш най-отзад и като се намъкнат всички в кабинета му, ти ще останеш отвън и туйто. Кой ще те забележи? Пък и да те видят — голяма работа! Прилоша ми, ще речеш, свят ми се зави и толкоз. Интерес е това най-после, няма какво да му мислиш. Стегни се и хайде!

— Че знам ли? Някак ми е таквоз...

— Знаеш, знаеш. Аз от вчера търся делегати. Колкото повече хора, вика акцизният, толкова по-добре. Десет, двадесет — няма значение. И пътните плаща човекът, и дневните, а ядене и пиене — колкото щеш.

— Хм, значи, плаща, а? И пътни, и дневни, значи... Хай да му се не види макар!... Ще видя тогава, ще се посъветвам с жената. Ще си помисля...

Продължава си пак из пътя гражданинът Велко Великденов, крачи си с пакет под мишница и — хоп — насреща му Захари Заговелков.

— А бе, Велчо, а бе, братче, така и така се научих, щели сте да ходите делегати в София бе! Че виж да ме пробуташ да дойда и аз де! Виж да ме наредиш. Баджанак имам там, знаеш, ама един баджанак — чудо! От три години писмо връз писмо ми пише, писмо връз писмо: ела ми на гости, баджанак, ела ми постой неделя, две, да видиш каква къща съм си направил и как съм се нагласил. И добра женица, пише, и дечица, и градинка, и дълбок зимник със старо винце, с луканчица и пушена риба... Само ти ми липсваш, пише, само тебе те няма. Ама ха де! Как да ида, като трябва толкова пари за пътни, как да се реша? Та виж, моля ти се, виж да я наредиш някак да дойда с вас. Той е влиятелен човек, думата му се чува и може да ни помогне нещо. У тях ще спим. Много весело ще прекараме.

Съгласи се Вельо Великденов, прие го в делегацията и пак пое нататък. До пътната врата го спря баба Куна:

— Велчоо баби, вземете и нашия дяда, чоджум! Вземете го, хем да ви помогне, хем да му прегледат очите, че и на дясното му почна да се спуща перде. Вчера му извадихме бедно свидетелство. Виж там, синко, виж да наредиш някак, че аз не мога да ида, а сляп дядо — кой ще го напъти и кой ще се грижи за него?

Вътре в двора го чакаха още трима души. Единият имаше тайно желание да си купи апартамент в столицата, а другите двама да си свършат някаква търговска работа.

Горе, в гостната, също имаше кандидати за делегацията. Кой по дело, кой по служба, кой за среща с видни партизани и да купи нещо модно за жена си, а някои — така, просто да се повозят с влак на чужда сметка.

На другия ден рано делегатите се събраха на гарата и поеха за София. Явиха ли се при министъра, говориха ли му нещо, застъпиха ли се за някого и дали ги послуша той, не знам, но на връщане се точиха по един през целия месец.

Акцизният началник чака, чака, надява се до едно време да го възвърнат на служба, изгуби надежда, види се, и туй ли, онуй ли, па нае едно дюкянче на пазара и почна да продава пастърма, суджуци, луканки и прочее и понеже дюкянчето му се случи до кръчмата на Кося Лимбата, провървя му на човека, потръгна му работата и сега живее, прехранва се горе-долу, но си държи строго работата и на членовете от делегацията на вересия не дава никак.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.